

DOREEN VIRTUE, PH.D.

ANDĚLSKÉ RADY PRO ŠŤASTNÝ ŽIVOT

PRAKTICKÉ VYUŽITÍ ŠESTÉHO SMYSLU:
DUCHOVNÍ RADY PRO VÁS A VAŠE BLÍZKÉ

Doreen Virtue

Andělské rady pro šťastný život

*Praktické využití šestého
smyslu: duchovní rady pro
vás a vaše blízké*

Nalad'te si inspirativní, duchovně orientované radio
na www.hayhouse.com

Andělské rady pro šťastný život

Doreen Virtue, Ph.D.

Z anglického originálu Divine Prescriptions

přeložila Klára Šumová

Odpovědná redaktorka Soňa Havlová

Produkce V Síti s.r.o.

Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com

Výroba CPI Moravia Books s.r.o.

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE,

www.synergiepublishing.com

Elektronické formáty připravil KOSMAS

www.kosmas.cz

Elektronické vydání první

Copyright © 2000 by Doreen Virtue, Ph.D.

Translation Copyright

© 2013 Synergie Publishing SE

English Language Publication

*Věnováno Bohu, svatému Duchu, Ježíšovi a andělům,
kteří jsou mými nejlepšími přáteli
a díky nimž zažívám štěstí,
lásku, pocit bezpečí a pokoje.
Děkuji vám, že nám dáváte poznat
svou bezpodmínečnou lásku!*

Obsah

<i>Poděkování</i>	<i>11</i>
<i>Poznámka autorky</i>	<i>13</i>
<i>Předmluva.....</i>	<i>15</i>
KAPITOLA PRVNÍ	
<i>Andělské rady pro vás a vaše problémy.....</i>	<i>33</i>
KAPITOLA DRUHÁ	
<i>Rady pro případy osobních problémů a krizí</i>	<i>51</i>
KAPITOLA TŘETÍ	
<i>Rady pro seznamování: hledání spřízněné duše</i>	<i>89</i>
KAPITOLA ČTVRTÁ	
<i>Rady pro milostné vztahy: sblížení se spřízněnou duší</i>	<i>111</i>
KAPITOLA PÁTÁ	
<i>Rady pro manželství a trvalé vztahy.....</i>	<i>133</i>
KAPITOLA ŠESTÁ	
<i>Rady pro děti, rodinu a blízké</i>	<i>177</i>
KAPITOLA SEDMÁ	
<i>Rady pro oblast práce, podnikání a financí.....</i>	<i>199</i>

KAPITOLA OSMÁ

Jak přijímat andělské rady 225

KAPITOLA DEVÁTÁ

Jak zprostředkovat andělské rady..... 237

Doslov 261

DODATEK 1

Kdo je kdo v říši andělů 265

DODATEK 2

*Pokrmy a nápoje pro prohloubení vnímavosti
vůči andělským radám*..... 279

DODATEK 3

*Dvě metody prohloubení vnímavosti
vůči andělským radám*..... 283

PODĚKOVÁNÍ

V posledních letech bývají mé modlitby o pomoc, radu a podporu více než bohatě vyslyšeny. Jména všech lidí, kteří mi otevřeli dveře a pomohli mi otevřít srdce, by se sem ani nevešla, přesto bych chtěla na tomto místě vyjádřit svou vděčnost alespoň některým z nich, a to Frederique, Winstonovi, Michaelovi, Pearl Reynoldsové, Richardovi F. X. O'Connorovi, Jean Marii Stineové, Billovi Hartleymu, Mikeu Doughertymu, Arthurovi Moreymu, Lise Lenthallové, Abigail Parkové, Kathryn Millsové, Jill Whitesidesové, Williamu Clarkovi, Charlesi Schenkovi, Grantu Schenkovi, Nealeovi Donaldu Walschovi, Justinu Hiltonovi, Gregorymu Robertsovi, Deb Evansové, Bronwynn „Bronny“ Danielsové, Williamovi a Joan Hannanovým, Reidovi Tracymu, Ariel Wolfeové, Liz Dawnové, Nicku Bunickovi, Georgii Malkiové, Cathy Franklinové, Wayneu Dyerovi, Louise L. Hayové, Jamesi a Salle Redfieldovým, Greggu Bradenovi, Jimmymu Twymanovi, Marianne Williamsonové, Johnu Edwardovi, Ritě Curtisové, Johnu Austinovi, Danionovi Brinkleymu, Keilisovi Gyanu Greemanovi, Tiffany Lachové, Leemu Carrollovi, Jordan Weissové, Joeovi a Shanti Moriartyovým a všem ostatním.

POZNÁMKA AUTORKY

Tato příručka pro duchovní rozvoj nevychází ze žádného konkrétního náboženství. Je určena lidem všech vyznání, náboženství a myšlenkových systémů, stejně jako nevěřícím. Knížka *Andělské rady pro šťastný život* nepojednává o náboženství, i když některé pasáže mohou čtenářům svou terminologií připomínat náboženské texty. Tato kniha je o duchovních principech, které nám mohou pomoci v běžných každodenních situacích.

Všechny zde uvedené příběhy jsou pravdivé, v některých však byla změněna jména a osobní podrobnosti zúčastněných, aby zůstala zachována jejich anonymita. Příběhy, v nichž se objevuje skutečné jméno zúčastněného, jsou publikovány na základě jeho výslovného souhlasu.

V pasážích pojednávajících o našem Stvořiteli používám výraz Bůh a zájmena On, Jeho a Jemu, to však v žádném případě neznamená, že bych Boha považovala za muže. Našeho milovaného Stvořitele vnímám jako nepohlavní milující sílu, nikoli jako osobu, ať už mužského či ženského pohlaví. Označení v mužském rodě používám proto, že je to tak v západním světě zvykem a protože nechci všude vypisovat On/Ona. Pokud k označení našeho Stvořitele používáte jiný výraz než slovo Bůh a jste přesvědčeni, že je ženského nebo středního rodu, doufám, že si při čtení do textu dosadíte výrazy, odpovídající lépe vašemu přesvědčení.

Všechny andělské rady, ve většině případů pocházející z andělské říše, jsou v knize uváděny kurzívou.

PŘEDMLUVA

Jak se mi začalo dostávat andělských rad

Na jaře roku 1999 jsem vystoupila v rozhlasovém pořadu, ve kterém jsme hovořili o tom, jak andělé touží pomáhat nám ve všech oblastech našich životů. „Ano, ve všem s výjimkou banalit,“ poznamenala moderátorka věčně.

„Kdepak, chtějí nám pomáhat úplně ve všem,“ oponovala jsem jí, „a to včetně takzvaných banalit. Andělé říkají, že rozsah problému není důležitý. Nezáleží na tom, o co žádáte, jestli jde o zázrak, rozhodující o životě či smrti, nebo o drobnou laskavost, zda prosíte o uzdravení ze závislosti nebo o šikovné místo na zaparkování. Andělům záleží jenom na tom, aby se vám dostalo podpory, kterou v danou chvíli potřebujete k tomu, abyste se zbavili problémů a mohli tak naplnit svoje životní poslání.“

Jednoduše řečeno, nebeské rady od Boha, které nám andělé zprostředkovávají, se neomezují jen na zjevení podstaty vesmíru a tajemství života po smrti. Andělská poselství bývají nejčastěji velmi prostá a právě v tom tkví jejich hloubka. Týkají se řady témat nekonečné stejně, jako je nekonečný sám vesmír, a poskytují rady pro řešení malých i velkých, osobních i vztahových, rodinných i pracovních problémů.

Tím se nesnažím nikoho přesvědčit o existenci andělů, ani se nepokouším nikoho obrátit na konkrétní filosofickou či náboženskou víru. Jsem prostě jen zkušená terapeutka s klasickým vzděláním, která má za sebou jedinečné osobní i odborné zkušenosti s anděly. I můj vlastní život se dramaticky zlepšil, když

jsem rady a recepty, které andělé „sepsali“ pro mé klienty, začala používat k řešení obtíží a problémů ve vlastní rodině, ať už šlo o zdraví, práci či jiné oblasti. Jsem přesvědčená, že tyto andělské rady mohou prospět každému, věřícímu i skeptikovi, kdo se snaží překonat bolest z nevěry, najít spřízněnou duši, zbavit se závislosti, najít si smysluplnou práci, získat dostatečný příjem, překonat problematické dětství či se správně rozhodnout v jakékoli jiné obtížné situaci.

Tato kniha pojednává o andělských radách pro případy každodenních problémů, o tom, jak využít moudrosti, obsažené ve stovkách rad a receptů, které andělé poskytli mým klientům, a jak se na tyto andělské rady naladit, abyste je napříště dokázali sami vnímat.

Jak jsem ztratila – a znovu našla – svůj šestý smysl

Možná se ptáte, jak se stalo, že pragmatická lékařka, doktorka psychologie s tradičním vzděláním a klinickou praxí, začala pracovat s anděly a andělskými radami. Snad tomu porozumíte lépe, když vám řeknu, že patřím k lidem, kteří když se doslechnou o nějaké novince, mají jediný zájem – zjistit, zda opravdu účinkuje. Obracím se na anděly pro pomoc prostě proto, že jejich rady, které poskytují mým klientům, jsou účinné a přinášejí praktické výsledky, překonávající všechny psychologické metody, které jsem kdy studovala a vyzkoušela.

Musím přiznat, že jsem nikdy nečekala, že se stanu propagátorkou andělské říše. Když mi před lety některý z pacientů řekl, že má vidění nebo slyší hlasy, diagnostikovala jsem ho okamžitě jako potenciálního schizofrenika. Je tedy ironií, že dnes sama učím lidi komunikovat s andělskou říší a „slyšet“ hlasy andělů.

Jako malá jsem, stejně jako řada dalších dětí, mívala neviditelné přátele. Film Šestý smysl z roku 1999 mi v jistých

ohledech připomíná moje vlastní dětství. Stejně jako filmový malý Cole jsem všude vídala zemřelé osoby a říkala si, proč je moje maminka a kamarádi také nevidí. Na rozdíl od filmu nebyli lidé, které jsem takto vídala, zakrvácení ani znetvoření, jen jsem je neznala. Nebyla to moje teta Betty ani strýček Ned. Každé setkání s těmito cizinci, kteří na mě beze slova zírali, mě vyděsilo. Škoda, že jsem tehdy nevěděla, že za mnou přicházejí, protože potřebují pomoc. Věděli, že je vidím, a chtěli, aby je někdo zbavil jejich trápení. Aby jim ulevil, byť by to mělo být jen pouhé dítě.

V noci jsem pak vídala záblesky světla, které mi přinášely úlevu a pocit bezpečí. Dnes už vím, že to byly stopy andělů, světlo, které za nimi zůstává, když protnou naše zorné pole. Tato vidění byla naopak šťastná a pokojná, doprovázená obrovským, nadpřirozeným tichem, jako bych se v tu chvíli propadla do ohromné černé díry, do níž nepronikají žádné pozemské zvuky. Během chvil záblesků a nehluchosti jsem měla pocit, že mě obklopuje nekonečná láska a pokoj.

Moje vidiny mi však přinášely i určitý pocit osamění. Brzy jsem pochopila, že pokud si nechci vysloužit další jedovaté poznámky a oči obrácené v sloup, nesmím o nich spolužákům ve škole vyprávět. Abych umlčela rychle se šířící pověsti o tom, že jsem nějaká divná, přestala jsem o svých viděních mluvit. Dokonce jsem se je pokoušela potlačit, abych byla „normální“. Tak jsem postupem času přišla o většinu své vnímavosti vůči duchovnímu světu.

Nehodlám z potlačení své dětské jasnovidnosti nikoho vinit, byla to moje volba. Z dlouhodobého hlediska pro mě nakonec bylo požehnáním, že jsem roky svého mládí a dospívání prožila bez jasnovidnosti. Díky svým zkušenostem jsem pak totiž byla schopná ostatním ukázat, jak se dá k jasnovidnosti vrátit, protože jsem sama zažila, jaké to je, vidět a nevidět.

Vždycky jsem nějakým způsobem vnímala i duchovní rozměr života, jen jsem se nezabývala anděly či životem po smrti.

Vyrůstala jsem v milující křesťansky založené rodině, o andělech a posmrtném životě jsme si ale doma ani v kostele příliš nepovídali. Zabývali jsme se spíš Ježíšovými léčitelskými schopnostmi a jeho učením. A tak jsem po čase jakékoli úvahy o andělech vypudila z mysli.

Můj pohled na svět pak výrazným způsobem ovlivnila psychologie, kterou jsem studovala na jihokaliifornské Chapmanově univerzitě a po magisterském studiu praktikovala jako ústavní psycholog v zařízení pro léčbu závislostí. Postupem času jsem v tomto oboru získala tři akademické tituly a zúčastnila se psychologických seminářů vedených Carlem Rogersem, Irvinem Yalomem, Williamem Glaserem, Rollem Mayem a dalšími významnými představiteli oboru. Psychologický výzkum se stal mou vášní, a tak jsem své volno často trávil v univerzitních knihovnách studiem odborných článků o lidském chování.

První místo, kam jsem nastoupila, byl post přijímacího psychologa v léčebně pro duševně nemocné. Vedla jsem pohovory s pacienty, kteří zvažovali hospitalizaci. Mým úkolem bylo hodnotit a diagnostikovat jejich duševní zdraví. Vypěstovala jsem si cit pro odhalování abnormalit v lidském chování a ve způsobu uvažování.

Přišla jsem do kontaktu se stovkami lidí, kteří mi vyprávěli o věcech, jež viděli nebo slyšeli, a které jsem já diagnostikovala jako halucinace. Řada těchto vidin a hlasů nejspíš skutečně byla přeludy, vyvolanými opojnými látkami. Zároveň jsem si ale jistá, že jsem tutéž diagnózu přisoudila i lidem, kteří skutečně vídali anděly nebo opravdu slychali božské hlasy. Byla jsem přesvědčená, že reálný svět sestává jen z toho, co zakoušíme prostřednictvím smyslů. Skutečně pro mě bylo jenom to, co jsem viděla na vlastní oči, slyšela na vlastní uši a čeho jsem se mohla dotknout. Pacient, který zakoušel věci jiným způsobem nebo jiným smyslem, byl v mých očích opilý, zdrogovaný, nebo měl halucinace. Tečka.

Přesto mě v průběhu života opakovaně potkávaly hluboce mystické prožitky, pro něž mi věda ani učebnice psychologie nedokázaly poskytnout žádné vysvětlení. Místo abych se na tyto zkušenosti zaměřila, silou vůle jsem se přesvědčovala, že na ně musím co nejrychleji zapomenout.

Jeden z těchto mystických prožitků, které jsem se snažila ignorovat, se odehrál, když mi bylo sedmnáct let. Moje babička Pearl a dědeček Ben tehdy vyrazili z kalifornského Bishopu směrem na jih, aby s námi strávili pár dní v našem tehdejší domě v Escondidu. Vzpomínám si, jak jsem netrpělivě čekala, až konečně přijedou, špicovala jsem uši, abych jejich kombíka zaslechla hned, jak zatočí na příjezdovou cestu. Byla to báječná návštěva. Když jsem pak sledovala, jak odjíždějí a vyrážejí zpátky domů, měla jsem pocit, že jsme si ještě nikdy nebyli takhle blízci.

Několik hodin po jejich odjezdu zazvonil telefon. Všimla jsem si, jak táta křečovitě svírá sluchátko, tuhnou mu ramena a jak se začíná celý třást. „Máma s Benem měli nehodu,“ prohlásil sevřeným hlasem. „Nějaký opilý řidič vjel do protisměru a čelně se s nimi srazil. Máma je v nemocnici a... Ben je mrtvý.“

Naši reakcí byly slzy a výkřiky typu „To ne, to ne!“ Utekla jsem do svého pokoje a sevřela do náruče kytaru, jako bych u ní hledala útěchu. Pak jsem zahrála pár akordů a ta hudba vnesla do mého srdce pokoj a klid. Slyšela jsem, jak moji rodiče a bratr pláčou v obývacím pokoji, a cítila jsem se provinile, že cítím takový klid a nesdílím jejich zármutek. Ano, měla jsem dědečka ráda úplně stejně jako všichni ostatní. Ano, jeho přítomnost budu velmi postrádat. V hloubi duše mě ale jeho smrt nenaplnovala smutkem. Byla jsem smutná jenom z toho, že žádný smutek necítím.

A právě v tu chvíli upoutalo mou pozornost žhnoucí světlo v nohách postele. Zahleděla jsem se do něj a najednou jsem v něm naprosto jasně a zřetelně uviděla svého dědečka Bena. Vypadal úplně stejně, jako když jsem ho viděla naposledy.

Na sobě měl kostkovanou košili a pohodlné kalhoty, jen byl o něco menší a nepatrně průsvitný. Barvy jeho oblečení tlumilo namodralé bílé světlo, které z něj vyzařovalo. Telepaticky mi řekl: „Tvoje pocity jsou naprosto správné, Doreen. Je mi dobře a všechno je v pořádku.“ Poté se jeho obraz rozplynul a dědeček byl pryč, mně však zbyla jistota, že ten klid, který jsem pociťovala, byl na místě.

Když jsem po čase svoje setkání s dědečkem vylíčila rodičům, prozradili mi, že Bena krátce po jeho smrti viděl i jeho bratr, který žil v úplně jiném městě než my. Že by nás Ben všechny jednoho po druhém navštívil? Třeba si moji rodiče a bratr jeho přítomnosti pro svůj hluboký žal nevšimli, nebo mu jejich intenzivní pocity nedovolily přijít. Těžko říct, jsem však přesvědčená, že ačkoli je smutek naprosto normální emoce, která může v mnoha případech pomoci, zároveň nám může bránit v poznání života po smrti.

I v dospělosti jsem si uvědomovala přítomnost andělů a řady svých zesnulých příbuzných. Vnímala jsem je letmo, asi jako když se soustředíte na nějakou práci, kterou musíte rychle dokončit, a přitom kolem vás proletí bzučící moucha. Přes to všechno jsem se snažila na svět duchů raději nemyslet. Byla jsem koneckonců úspěšnou psychoterapeutkou se specializací na poruchy příjmu potravy. Moje druhá kniha s názvem *Syndrom jo-jo efektu* se stala bestsellerem a já byla plně vytížená turné k její propagaci a prací na psychiatrickém oddělení místní nemocnice. Neměla jsem náladu snášet jízlivé poznámky svých kolegů, které by nepochybně přišly, kdybych se ke svým mystickým zážitkům veřejně přiznala.

Kromě toho se mi vzkazy, které mi andělé v jednom kuse přinášeli, ani trochu nelíbily. Neustále na mě naléhali, že bych měla ve svém životě provést několik zásadních změn: přestat si dávat na noc sklenici vína, začít meditovat a zabývat se duchovním světem, opustit svůj klasický psychoterapeutický přístup a začít psát o terapii vycházející z duchovních sfér. Opakovaně

mi připomínali, že už jako dítěti mi andělský hlas sdělil, že smyslem mého života bude, seznamovat lidi s duchovním světem. V tu chvíli jsem se ale nechtěla vzdát úspěchu, jehož jsem v životě dosáhla. Nechtěla jsem se nechat nikým ovládat, a tak jsem dělala, že své anděly neslyším.

Dnes si uvědomuji, že jsem je tím naopak přiměla, aby mě nenechávali na pokoji a přivedli mě zpět k mému životnímu poslání. Jejich pobídky byly čím dál častější a hlasitější, až mě jednoho dne dovedly na seminář vedený psychoterapeutem a spisovatelem Waynem Dyerem. Hovořil na něm o podobném zápasu, jaký jsem prožívala i já, který ho nakonec donutil vzdát se tradiční psychoterapeutické praxe a přestat pít.

Toho dne jsem přestala pít alkohol a začala meditovat. Díky střídavosti a soustředění se mé jasnovidné schopnosti rychle vrátily na úroveň, již jsem si pamatovala z dětství. Zjistila jsem, že vím spoustu faktů a informací o naprosto cizích lidech ještě dřív, než se mi představí. Když jsem se ráno vzbudila, už jsem dopředu věděla, koho ten den potkám a co mi řekne. Andělé mě naučili novému způsobu stravování (jak, se dočtete v Dodatku 2), který mou intuici ještě více prohloubil. A tak jsem se tedy odevzdala svým andělům a celý první rok jsem od toho okamžiku prožívala jako jedno velké déjà vu. Zároveň se mě zmocnil klid, jaký jsem už dlouho nepoznala.

Stále jsem však neměla odvahu vyjít ze své duchovní ulity a začít o svých nových psychických zkušenostech hovořit s klienty, přáteli, čtenáři a blízkými. Mystické zážitky se pro mě staly přísně střeženým tajemstvím, které jsem dál ukrývala ve svém srdci ze strachu, že by se mi kvůli němu lidé z mého okolí mohli začít posmívat, kritizovat mě nebo se ke mně chovat odtažitě. Andělé na mě dál naléhali, abych o své duchovní víře promluvila veřejně, mně se do toho ale nechtělo.

Strachu z toho, co by si o mně lidé pomysleli, jsem se zbavila v roce 1995. Tehdy mi jeden z andělů zachránil život tím, že mě hlasitě varoval před blížícím se přepadením. Když se mě pak

o pouhou půlhodinu později pokusili v autě přepadnout dva ozbrojení muži, poradil mi, jak se mám zachránit. (Tento incident podrobněji popisují v knize *Andělské vedení*.)

Po zmíněném útoku jsem se zmítala mezi strachem a údivem. Ve své klinické praxi jsem slyšení hlasů považovala za jeden z příznaků duševní choroby, jenomže teď mi jeden takový hlas prozradil mou budoucnost a zachránil mi život! Mohla jsem sama sebe přesvědčovat, že si hlasy vymyslelo moje podvědomí, těžko jsem ale mohla znát svou budoucnost. Jako člověka se zájmem o psychologický výzkum mě na celé té věci nejvíce fascinovalo právě ono předpovězení budoucnosti. Co mohlo způsobit, že jsem slyšela hlas, který věděl, že se mi někdo pokusí ukrást auto?

V tu chvíli mou mysl zaplavily vzpomínky na zkušenosti se šestým smyslem, které jsem zažívala jako malá holčička. Jako dítě jsem byla přesvědčená, že nade mnou anděl drží ochrannou ruku, a tehdy po onom pokusu o přepadení jsem ten pocit měla zas. Místo abych si připadala jako rybka v akváriu, pociťovala jsem zvláštní úlevu. Vědkyně ve mně mě však ponoukala, abych svůj prožitek důkladně prošetřila a abych se pokusila přijít té nevysvětlitelné záležitosti na kloub.

V následujících měsících jsem začala vyhledávat osoby, o nichž jsem se v novinách a časopisech dočetla, že slyšely hlasy, které jim zachránily život. Jako psycholožka jsem si byla jistá, že tito lidé neměli halucinace. Jejich vyprávění měla neotřesitelný základ a hladký průběh, jaké se během halucinací nevyskytují. Schizofrenní pacienti při halucinacích zažívají pocit pronásledování nebo velkoleposti. Jsou například přesvědčeni, že je pronásledují agenti FBI, slyší hlasy, které jim říkají, aby si fyzicky ubližovali, nebo se domnívají, že za nimi přiletěli návštěvníci z vesmíru a vybrali si je za své nové vůdce.

Hlasy, které zachránily život lidem, s nimiž jsem hovořila, jim však přinášely především úlevu a vedly je k tomu, aby svůj život naplnili ohledy na druhé, láskou a soucitem. A protože

jsem se díky svému vzdělání naučila vnímat tón hlasu a řeč těla a poznat z nich, kdy člověk lže, věděla jsem, že mi říkají pravdu.

Během rozhovorů se zachráněnými jsem si začala všimnout určitých shod, které mě ještě více utvrdily v tom, že mluví pravdu:

- Nezáleželo jim na tom, zda jim někdo uvěří, nebo ne.
- Neměli v úmyslu nikoho přesvědčovat, aby viděl věci stejným způsobem.
- Nechtělo se jim své zážitky veřejně probírat. Hlas, který jim udělil radu, jež jim zachránila život, zaslechla většína z nich při řízení auta.

Čím víc lidí s těmito zkušenostmi jsem poznávala, tím méně pochybností o božských intervencích jsem měla. Pochopila jsem, jak je možné, že při jednom výzkumu 75 až 85 procent dotázaných Američanů prohlásilo, že věří v anděly. Souběžně s těmito rozhovory jsem se snažila využít zbytků svého šestého smyslu, kterým jsem v dětství tak oplývala, a pokoušela se jeho prostřednictvím spojit se se zdrojem hlasu, který mě varoval před nadcházejícím útokem a pomáhal mi v jeho průběhu.

Po zkušenosti s přepadením auta mě začalo zajímat, zda bych ten hlas mohla přivolat i za jiných okolností, nebo jestli se ozve jen v krizové situaci. Nevěděla jsem, jak mám to, s čím jsem se chtěla znovu setkat, kontaktovat. A tak jsem ho nahlas oslovila, obrátila jsem se k němu i v duchu a zároveň jsem se ho zeptala i písemně zápiskem do svého deníku. Za několik hodin jsem ucítila a v duchu zaslechla jeho odpověď. Bytost, jež mi sdělila, že je jedním z mých strážných andělů, se mnou začala hovořit o mém přetrvávajícím strachu v důsledku mírné posttraumatické stresové poruchy, způsobené přepadením. Když bytost domluvila, byl můj strach pryč!

V tu chvíli jsem také zaslechla a pocítila přítomnost dalších andělů, kteří mého hlavního strážného anděla doprovázeli. Když jsem se pak na tento fenomén dál soustředila a snažila se

ho co nejvíce pochopit, začala jsem anděly, kteří se vyskytují kolem každého z nás, dokonce i vidět. Zpočátku jsem pozorovala jen matně zářící nebo jiskřící světla. Později jsem ale začala vnímat i všechny detaily postav a podob andělů, jako když si naše oči po zhasnutí přivykají tmě.

Od té doby jsem se setkala s tisíci lidí, kteří vidí anděly, a porovnávala jsem si s nimi své poznámky. Naše vidění jsou si pozoruhodně podobná do neuvěřitelných detailů včetně podoby, výšky, jasu, zbarvení či způsobu oblékání a vyjadřování.

Andělská terapie

Zpočátku mi andělé přinášeli rady, které se týkaly pouze mého života. Díky nim jsem zvládla nejhorší část nadcházejícího obtížného období tak dobře, že jsem si jako terapeutka začala říkat, že by bylo báječné, kdyby i všichni moji klienti dokázali probudit svůj šestý smysl a získali tak vlastní přístup k andělským radám.

Jednoho dne jsem vedla sezení se složitou klientkou. Nevěděla jsem, co jí mám říct, napadlo mě ale, že by mi v tom mohli poradit andělé. A to už se mě samotní andělé zeptali, zda si přeji, aby jí poskytli své rady. Jako terapeutka jsem k tomu měla svoje výhrady, nemohla jsem se ale hnout z místa a nevěděla jsem, jak jinak té ženě pomoci. A tak jsem si řekla, že ani já, ani ona nemůžeme nic ztratit tím, když to zkusíme.

Nebylo by profesionálně etické tvrdit jí, že obsah andělských rad byl můj nápad. Cítila jsem, že k ní musím být upřímná a musím jí vysvětlit, odkud mé rady pocházejí, i za cenu, že si bude myslet, že jsem blázen a naši společnou práci ukončí. Naštěstí věřila na anděly a můj návrh vzbudil její zvědavost. Souhlasila, že s otevřenou myslí ochotně vyslechne vše, co jí řeknu.

Rady, které si toho dne vyslechla, jí změnily život a pomohly jí v léčbě tak, jak bych to já sama nikdy nedokázala. Od té

chvíle jsem při práci s klienty začala naslouchat radám andělů. Své pacienty jsem vždy předem upozornila na zdroj rad, které jim předávám. Brzy se o mně začalo mluvit jako o terapeutce, která poskytuje „čtení andělských rad“ či „andělskou terapii“. Začali se na mě obracet klienti v takových životních situacích, kdy už všechno ostatní selhalo a kdy byli konečně ochotni dát Bohu a andělům šanci.

Andělé dávali mým klientům jasné a účinné rady (které jsem začala nazývat andělskými radami) a pomohli jim obnovit a upravit jejich vztahy, finance, zdraví a emoce. Neprováděla jsem žádný formální vědecký výzkum andělské terapie, stačí mi, že je to pro práci s klienty pozoruhodně účinný nástroj. Terapeuti, kterým jsem předala své zkušenosti v této oblasti, potvrzují, že se jejich klienti těší lepšímu zdraví i většímu klidu mysli.

Už jen samotný počet případů andělské terapie, které jsem vedla (a který jde do tisíců), mě v srdci i mysli zbavil všech pochybností. Byla jsem svědkem toho, jak se skeptici i věřící, náboženské individuality i agnostici uzdravují a jsou šťastnější díky tomu, že se řídili radami, které jim zprostředkovali jejich andělé. Nejspíš právě kvůli tomu chodí na mé výukové semináře tolik psychoterapeutů, lékařů, sester a dalších zdravotníků.

Při typickém sezení andělské terapie cíleně přecházím do částečného transu, v němž se dokážu hluboce a rychle spojit s anděly a jejich andělskými radami. V tomto změněném stavu vědomí si uvědomuji většinu slov, která mnou v tu chvíli procházejí, po sezení si však vzpomínám jen asi na polovinu toho, co jsem říkala. Proto si sezení často nahrávám pro případ, že bychom se já sama nebo moji klienti chtěli k něčemu vrátit. V některých případech mě andělé výslovně žádají, abych sezení nahrávala, aby si je klient mohl později znovu přehrát. To je pro mě obvykle předzvěst toho, že bude citově velmi vypjaté. „Tvoje klientka nepochopí, co jí chceme říct, dokud to neuslyší opakovaně,“ vysvětlují mi.

Na počátku každého sezení andělské terapie svým klientům popíšu jejich anděly. Zjistila jsem, že existují čtyři základní druhy andělů (více se o nich dočtete v Dodatku 1 na konci knihy):

- *Andělé*. Okřídlení poslové Boží, kteří nežili jako lidé na Zemi.
- *Archandělé*. Správci andělské říše, bývají větší a mocnější než andělé.
- *Drazí zesnulí*. Příbuzní a přátelé, kteří zemřeli, stále se však drží v blízkosti lidí, aby jim mohli pomáhat, podobně jako strážní andělé.
- *Nanebevzatí mistři*. Osvícení učitelé a léčitelé jako Ježíš Kristus, Mojžíš, Mohammed, Buddha, Krišna, Panna Maria, svatý Germain a Kuan-jin, kteří lidem pomáhají z nebes.

Poté svým klientům vysvětlím důvod přítomnosti každého z jejich duchovních průvodců. Například drahý zesnulý může na sezení přijít proto, aby klienta pozdravil, řekl mu: „Ahoj, mám tě rád“, nebo „Jsem s tebou a chci ti pomoci ve věci tvého manželství.“ Andělé za námi přicházejí z osobnějších důvodů, třeba aby nám dodali odvalu, naučili nás trpělivosti, dbali o naši bezpečnost při jízdě automobilem, nebo nám ukázali, jak ostatní milovat a nesoudit je.

Dále své klienty vyzvu, aby popsali problém, který je přiměl vyhledat andělskou terapii. Jejich obtíže jdou obvykle shrnout do jednoduché otázky, například „Jak mám přimět svého přítele, aby si mě vzal?“ či „Jsem závislá na nákupech z katalogů. Už jsem za ně z kreditních karet utratila několik tisíc dolarů. Co mám dělat, abych s tím dokázala přestat?“, nebo „Pořád se hádám s mámou. Co mám podle andělů udělat, aby se do mě přestala navážet?“

Poté požádám jejich anděly o radu a ti jim ji pak skrze mě poskytnou. Občas mi andělé ukážou „film“, v němž jasně vidím,